

Nummer 2	15. Januar 1913	62. Aargang

Abrahams Bog.

Af B. H. Roberts i »Americana«.

I Løbet af Vinteren 1841—42 fuldendte Joseph Smith Oversættelsen af visse ægyptiske Papyrus-Optegnelser og gjorde Forberedelser til at faa dem udgivne. Han kom i Besiddelse af disse Optegnelser i Juli 1835 paa følgende Maade: En vis Michael H. Chandler ankom til Kirtland og foreviste nogle ægyptiske Mumier. Han havde flere saadanne, vel bevarede, samt nogle Papyrusruller, bedækkede med Hieroglyffer. Den Kjendsgjerning, at Joseph Smith sagdes at have oversat Mormons Bog fra et Oldtidssprog, ledte ganske naturligt Tanken hen paa, om han var i Stand til at oversætte disse Papyrus-Optegnelser. Mr. Chandler og Præsident Smith talte sammen, og ved at sammenligne nogle af de ægyptiske Hieroglyffer med en Afskrift af Skrifttegnene fra Mormons Bog opdagede de flere Lighedspunkter imellem dem. Profeten oversatte nu nogle af de Hieroglyffer, som Mr. Chandler overlod ham, og denne bevidnede derefter, at Profetens Oversættelse stemte overens med den, som visse Sprogkyndige andre Steder havde foretaget.

Folket i Kirtland bleve interesserede i disse gamle Optegnelser og kjøbte baade dem og Mumierne af Mr. Chandler. Det vil være paa sin Plads her i Korthed at forklare, hvorledes Mr. Chandler var kommen i Besiddelse af disse Oldsager. En fransk Rejsende, Antonio Sebolo, gjennemrejste Ægypten saa langt som til den gamle By Thebes. Han havde erhvervet sig Rejsetilladelse af den daværende Vicekonge i Ægypten,

Mahomet Ali, ved den franske Konsul Chevalier Drovettis Indflydelse. Sebolo beskjæftigede 433 Mænd i 4 Maaneder og 2 Dage, delvis tyrkiske og ægyptiske Soldater, og han betalte dem fra 15 til 22 Øre om Dagen pr. Mand. De gik ind i Katakomberne ved Thebes den 7. Juni 1831 og udgravede elleve Mumier. Disse bleve sendte til Alexandria, hvorfra Sebolo begav sig paa Vej til Paris. Han gjorde et Ophold i Triest, hvor han blev syg og døde efter 10 Dages Forløb. Dette var i 1832. Før sin Død testamenterede han sine Oldsager til sin Nevø, Michael H. Chandler, som den Gang boede i Philadelphia, Pensylvanien; men Sebolo troede, at han boede i Dublin, og gav Ordre til, at Mumierne skulde sendes dertil. Herfra sendtes de til Philadelphia, og Mr. Chandler rejste saa gjennem Landet med dem og naaede Kirtland i Juli 1835.

En nærmere Undersøgelse af disse Papyrusruller overbeviste Profeten om, at de ægyptiske Brudstykker vare Optegnelser af Patriarken Abraham og af Joseph, Jacobs Søn. Med Oliver Cowdery og W. W. Phelps som Medhjælpere begyndte Joseph Smith at oversætte disse Skrifttegn, som paa en saa mærkelig Maade vare komne i hans Besiddelse. Oversættelsesarbejdet fortsattes fra Tid til anden, men som allerede nævnt blev det ikke færdigt til Udgivelse før i Marts 1842. Det udkom da i „Times and Seasons" (3. Bind, Nr. 9 og 10) med Afbildninger af visse Dele af Papyrusrullerne. Kun Abrahams Optegnelser bleve udgivne, og de udkom under Navnet „Abrahams Bog". Bogens hele Titel lyder saaledes:

„**Abrahams Bog.**
Oversat fra Papyrus af Joseph Smith.

En Oversættelse af nogle ældgamle Optegnelser,
der ere komne os ihænde fra Ægyptens Katakomber, og som indeholde
Abrahams Skrivelser, skrevne ved hans egen Haand paa
Papyrus, medens han var i Ægypten."

Denne Bog indeholder mange vigtige Lærdomme og historiske Begivenheder. Blandt andet stadfæster den den Kjendsgjerning, at Ægypternes religiøse Tankegang havde stor Indflydelse i Kaldæa paa Abrahams Tid; endvidere at den sorte Race nedstammer fra Kain, den første Morder, og at den bevaredes gjennem Syndfloden ved Kams Hustru „Ægyptus", hvilket paa Kaldæisk betyder „Ægyptus" med Hensyn til Præstedømmet — det vil sige, de vare afskaarne fra at erholde denne guddommelige Myndighed. Disse Ting i Forbindelse med Ægypternes Oprindelse og en Beretning om Abrahams Udvandring fra Kaldæa til Ægypten udgjøre de vigtigste historiske Begivenheder, som denne Bog meddeler.

At Abraham var i Ægypten fremgaar tydeligt baade af Bibelen og Josephus. Denne sidste siger, efter at have fortalt alt det, som Bibelen beretter, men mere udførligt, at den ægyptiske Konge gav Abraham en

stor Pengegave „og gav ham Tilladelse til at omgaas og samtale med de lærdeste Mænd blandt Ægypterne. I disse Samtaler blev hans Forstand og Retskaffenhed lagt for Dagen i højere Grad end nogensinde tilforn. Ægypterne vare den Gang Tilhængere af forskjellige Skikke og Sædvaner og foragtede hverandres hellige og tilvante Ceremonier; de vare derfor bitre imod hinanden, men Aaraham raadslog med hver enkelt af dem og gjendrev de Argumenter, ved Hjælp af hvilke de søgte at forsvare deres Handlemaade. Han viste dem, at deres Fornuftslutninger vare utilfredsstillende og blottede for Sandhed, hvilket havde til Følge, at han blev beundret og set op til som en meget viis og skarpsindig Mand, ikke blot med Hensyn til Forstaaelsen af et hvilket somhelst Emne, men ogsaa ved at bringe andre Mænd til den samme Forstaaelse. Han lærte dem Aritmetik og underviste dem i den astronomiske Videnskab; thi før Abraham kom til Ægypten, vare disse Videnskaber ukjendte der. De kom fra Kaldæerne til Ægypten og derfra videre til Grækerne." (Josephus Antiquities of the Jews, 1. Bog, 13 Kap.)

Blandt de Lærdomme, som findes i Abrahams Bog, ere de vigtigste maaske Læren om Aandernes Forudtilværelse, de evige, men paa forskjellige Trin staaende Fornuftvæsener (3. Kap.), Valget af de Ædle og Store til at være Guds Fyrster paa Jorden, Hensigten med disse evige Fornuftvæseners Jordeliv, nemlig at „blive forøgede", hvilket betyder Fremgang, Forøgelse af Kundskab gjennem Erfaringer, forøget Visdom og større Magt og Herlighed for disse Fornuftvæsener. Tilværelsen af mere end eet guddommeligt Væsen antydes i Abrahams Skabelseshistorie, idet han bruger Flertalsformen hele Tiden, hvor Talen er om Guddommens Udførelse af Skaberværket — „Og de (Guderne) sagde: Bliv Lys, og der blev Lys," og „Guderne kaldte Lyset Dag," o. s. v.

Denne ægyptiske Optegnelse indeholder ogsaa Omridsene af et storslaaet astronomisk System, som ifølge Bogens Ord blev aabenbaret til Abraham gjennem Urim og Thummim, og som den nyeste Tids Undersøgelser og Opdagelser bekræfte i alle Enkeltheder.

I Simon Newcomb: Popular Astronomy Side 2 læse vi Følgende: „Jo grundigere man studerer Kopernikus store Arbejde, des mere forbauses man over at finde, at Ægypteren Ptolemy forsynede ham baade med Tanker og Materiale. Dersom vi forsøge at opspore Grækeren Hipparchus (160—125 F. C.) Lærere og Forgængere, finde vi kun Skyggerne af ægyptiske og babyloniske Præster, hvis Navne og Værker alle ere fuldstændig tabte. Saa langt tilbage, som Historien fører os, vidste Menneskene, at Jorden var rund, at Solen gjorde en tilsyneladende aarlig Rejse mellem Stjernerne, at Formørkelser fremkom ved, at Maanen kom ind i Jordens Skygge eller Jorden ind i Maanens." Det er slet ikke umuligt, at Abraham har haft Sæde blandt disse ægyptiske og babyloniske Præster, „hvis Navne og Værker alle ere fuldstændig tabte".

Det astronomiske System, som Abrahams Bog indeholder, er i Korthed følgende (de fleste ægyptiske Navne ere udeladte, da disse kun have liden Interesse for Læseren, eftersom de ikke kunne identificeres med de nu benyttede Navne paa Stjerner og Stjernebilleder):

Der er mange store Stjerner, som kaldes „styrende Stjerner", af hvilke een indtager en fremragende Plads mellem de andre „nærmest ved Guds Throne" og har Navnet „Kolob". Denne store Stjerne udgjør Midtpunktet i vort Univers, og alle andre store Stjerner bevæge sig om den og styres og kontrolleres af den. Udenfor denne styrende Stjerne og i stedse større Cirkler bevæge sig utallige Verdener og Planetsystemer med deres respektive Centralsole i et indviklet, men dog systematisk Verdenssystem af uendelig Storhed og Pragt. Denne Opfattelse af Verdensbygningen fremstiller ikke Universet som statisk, men som dynamisk — Bevægelse overalt. Den betragter Verdensbygningen ikke blot som et „at være", men ogsaa som et „at blive", hvilket er den fuldkomneste og derfor ogsaa den mest videnskabelige Opfattelse af Universet og ligeledes den, der er mest i Overensstemmelse med den religiøse Følelse, eftersom den beviser, at der staar en styrende og ledende Magt bag ved Fænomenerne, og giver os en Forstaaelse af dette Fornuftvæsens Storhed og Herlighed, en Forstaaelse af „Gud i hans Magt og Vælde", eftersom han maa tænkes at være den Styrende i Universet gjennem sin Aand.

Det burde ligeledes erindres, at Abrahams Bog, indeholdende den Opfattelse, at vort Univers havde et Midtpunkt, omkring hvilket alle Planetsystemerne, vort eget indbefattet, bevægede sig i bestemte Baner, udkom før Nutidens Astronomer havde fremsat nogen Theori om, at de saakaldte „Fixstjerner" bevægede sig, noget, som nu er almindelig antaget og forfaret af dem.

Vi hidsætte til Slutning følgende Uddrag af Ældste George Raynolds Afhandling om Abrahams Bog: „Da Abrahams Bog udkom, havde Herchel Anelse om Fixstjernernes Bevægelser, men hans Meninger vare svage og uudviklede. Det var først, efter at Abrahams Bog var bleven udgivet i Amerika og vistnok ogsaa i England, at Sir Wm. G. Hamilton fra Universitetet i Dublin fremsatte den Tanke, at vort Solsystem, bestaaende af Solen og hele dens Følge af Planeter, bevægede sig om et fjærnt Midtpunkt. Vore Dages mest fremragende Astronomer vilde kun indrømme, at vort Planetsystem har et Midtpunkt, og at der er Mulighed for, at dette Punkt igjen bevæger sig omkring et andet. Længere kunne de ikke gaa. (Dette blev skrevet i 1879. Nu, i 1912, indrømmes Fixstjernernes Bevægelse over hele Linien og ere stadfæstede ved Observationer.) Det, der indrømmes, bekræfter dog de store Sandheder, som aabenbaredes til Adam i gamle Dage og til Joseph i vore Dage. Paa den anden Side vilde Tilhængerne af den mere konservative astronomiske Skole kun indrømme, at vort Planetsystem har en Egenbevægelse,

uafhængig af dets virkelige eller tilsyneladende Bevægelse mellem andre Stjerner. De sige, at i Forhold til de øveige Stjerner bevæger vor Sol sig henimod Stjernebilledet Herkules". De ere komne til den Slutning, fordi de have opdaget, at Stjernerne paa den Del af Himlen, hvor Herkules befinder sig, blive klarere og derved vise, at de komme nærmere, medens de Stjerner, der befinde sig i den modsatte Retning, vedblivende blive svagere. De have ogsaa opdaget, at der i Verdensrummet findes mange Stjernehobe af stor Udstrækning, som have en Egenbevægelse fuldstændig forskjellig fra de øvrige Stjerners. Saadanne Stjernegrupper „maa danne selvstændige Verdenssystemer", sige de, eller de ere med andre Ord alle kontrollerede af en og samme styrende Stjerne. Det menes ogsaa, at „Stjernerne i alle Dele af Rummet bevæge sig i alle Retninger med alle Slags Hastigheder; men de paastaa, at Afstandene mellem disse Stjerner og Jorden ere saa uhyre, og at saa kort Tid er forløbet, siden man først lagde Mærke til deres Bevægelser, at man ikke med Bestemthed kan sige, om de bevæge sig i Cirkler eller i lige Linier. Det er kun ad Analogiens Vej, man vover at drage den Slutning, at de bevæge sig om et Midtpunkt". Saa lidt ere Astronomer i Stand til at sige i denne Retning, at Professor Newcomb nøjes med at sige, at „eftersom vor Sol kun er en Stjerne og endda kun en ganske lille, er det rimeligt at antage, at den har en Egenbevægelse ligesom andre Stjerner". I Videnskabernes Selskabs Rapport for 1871 hedder det i Omtalen af Herchel: „Verden kan taale at vente. Astronomien gaar fremad. Maaske det mystiske Center i en nær Fremtid vil blive opdaget, omkring hvilket vor Sol og dens Planeter siges at bevæge sig, og give os Løsningen paa mange andre Vanskeligheder." En anden Skribent siger: „Madler forsøgte, efter en Undersøgelse af Stjernernes Egenbevægelser, at vise, at hele Stjernesystemet bevægede sig med Alcyne, en af Plejaderne (Syvstjernen), som Midtpunkt, en Theori, hvis Storslaaethed har givet den stor Udbredelse i populære Afhandlinger." Mr. Wm. Petrie, London, siger om denne Stjerne: „Alcyne, denne Stjernes oprindelige Navn, betyder Centrum, og det er for ganske nylig blevet opdaget, at denne Stjerne er det Centrum, hvorom saavel hele vort som alle andre Solsystemer bevæger sig."

Uvidenhed om Loven.

Menneskelige Love undskylde os ikke, fordi vi ikke veed, om en Handling er ulovlig. Det betragtes som givet, at ethvert Menneske veed, hvor langt han kan gaa, og at han, naar han krænker sine Medmenneskers Ret, vil blive straffet.

Et Menneske, som stjæler, kan ikke fortælle, at han ikke vidste, at

det var forkert at stjæle; ikke heller kan den, som begaar et Mord, undskylde sig med, at han ikke vidste, at det var en Forbrydelse.

Ved at betragte Sagen fra dette Standpunkt opstaar det Spørsmaal: I hvor stor Udstrækning vil Guds Love undskylde Menneskers Forsømmelser overfor dem? Naturens Love, som ere nogle af Guds Love, ere ubøjelige og forlange Betaling til sidste Hvid af enhver Gjæld, vi paadrage os ved at overtræde dem.

Mennesker gjøre sig de utroligste Anstrengelser for at opdage en videnskabelig Sandhed, men religiøse Sandheder forbigaa de som betydningsløse. Ville saadanne Mennesker kunne undskylde sig med Uvidenhed om Guds Love, naar de træde frem for Guds Domstol? Hviler der ikke paa ethvert Menneske en Forpligtelse til at søge at komme til Kundskab om Guds Love ligesaa vel som om Menneskers Love?

Bibelen fortæller os, at der er „een Tro, een Daab og een Gud". Dersom dette er sandt, da er det alle Menneskers Pligt at skaffe sig Oplysning om, hvad denne ene er, og annamme den.

Der er Tusinder af Mormonældster i Verden, spredte over alle Lande saavel som paa Øerne i Havet. Disse Mænd forkynde en simpel og ligefrem Lære, som de paastaa at have modtaget gjennem guddommelig Aabenbaring. De forlade deres Kjære og Hjemmets Hygge for at gaa ud i Verden med dette Budskab til søgende Sjæle. De bevidne i al Ydmyghed, at deres Lære er fra Gud, og et af de største Beviser for Sandheden af deres Vidnesbyrd er deres daglige Opførsel og Levemaade. Rene i Ord og Gjerning ere de i Stand til at omgaas det bedste Selskab i Landet. Dag for Dag forkynde de disse Lærdomme for Folket, og Dag for Dag bliver deres Budskab forkastet — Mænd og Kvinder nægte at høre paa dem og lukke Dørene for dem uden at lade dem komme til Orde. Kunne saadanne Mennesker paa en kommende Dag undskylde sig med Uvidenhed om Guds Love, dersom det skulde vise sig, at disse Budbærere forkyndte Sandheden?

Lovlæreren Gamaliel sagde i Apostlernes Dage: „Holder eder fra disse Mennesker, og lader dem fare; thi dersom dette Raad eller dette Værk er af Mennesker, bliver det til Intet, men er det af Gud, kunne I ikke gjøre dem til Intet. Lader eder dog ikke findes som de, der endog ville stride imod Gud!" Dette Raad er godt, ogsaa i vore Dage.

Mænd forlade ikke deres Hjem og deres Levebrød og gaa ud i Verden paa deres egen Bekostning for at forkynde en Lærdom, som de tvivle om, og de vilde ikke blive efterfulgte i Missionsarbejdet af deres Sønner, Sønnesønner og Sønners Sønnesønner og alle disse vedblive at prædike Noget, som de troede var Bedrageri. Nej, saadanne Mænd maa have et stærkere og større Vidnesbyrd om vor Herre Jesus Kristus, end man i al Almindelighed tillægger dem. Een Generation kunde maaske gjøre dette i Uvidenhed, men naar den ene Generation følger efter den anden og

anser det for den største Ære, som kan times dem, at gaa ud i dette Ærinde, da maa Aarsagen være en anden end Uvidenhed.

Tror du da, at du kan undskylde dig med, at du ikke vidste bedre, naar du staar for Retfærdighedens Domstol? Vil en saadan Undskyldning frifinde dig eller gjøre dit Ansvar mindre?

Kristus kom paa en Tid, da Overtro og Uvidenhed om den hellige Skrift maaske var paa sit Højeste, da Menneskers Hjerter vare vendte bort fra Gud. Han gav Love og gjorde Menneskene ansvarlige overfor disse. De forkastede ham, de ihjelsloge ham, og Følgerne af denne Handling have hvilet og hvile endnu paa den hele Nation. Den maa lide Straffen for den brudte Lov. Uvidenhed er ingen Undskyldning i et saadant Tilfælde.

Uvidenhed om menneskelige Love eller om Naturens og Guds evige Love, som Menneskene skulle adlyde og leve efter, vil ikke undskylde Nogen eller fritage Nogen for Følgerne af deres Overtrædelse eller Forkastelse.

Dersom Loven om Daab er en Guds Lov, da maa ethvert Menneske døbes, og dersom vi blot tillægge Gud almindelig menneskelig Visdom, ville vi kunne indse, at der kun kan være een Daabsmaade; thi ellers vilde der blive Forvirring. Det er ikke overladt til vort eget Valg eller Forgodtbefindende.

Dersom der ikke er nogen anden Maade, paa hvilken Menneskene kunne faa Lys og Kundskab om Sandheden end ved at modtage den Helligaand, da maa denne Lov opfyldes, og Ingen vil kunne undskylde sig med at sige, at han ikke vidste, hvad Loven var. Der er en Maade, paa hvilken Alle med Lethed kunne komme til Kundskab om Sandheden, og Enhver, som læser Skriften, kan lære denne Maade at kjende for sig selv.

„Den, som af egen fri Villie vedbliver at være uvidende, er skyldig i alle de Forbrydelser, som Uvidenheden foraarsager."

»Liahona«.

Tankesprog.

Ved at elske det Gode hos vore Medmennesker vil Kjærligheden strømme tilbage fra dem til os; Livet vil være en Velsignelse for os i Stedet for en Forbandelse; Jorden vil blive et Paradis, og dersom Gud vil, ville vi ikke blive uværdige Disiple af ham, hvis Navn var Kjærlighed.

Dean Stanley.

Vi kunne rejse hele Jorden rundt for at finde Skjønheden, men det vil aldrig nogensinde lykkes, hvis vi ikke have den i os selv.

Emerson

Onsdag den 15. Januar 1913.

Abrahams Bogs Troværdighed.

Artiklen i dette Nummer af „Stjernen“ om Abrahams Bog vil sikkert interessere de fleste af vore Læsere, da den indeholder en udførlig Fremstilling af Maaden, hvorpaa vi kom i Besiddelse af denne Bog, og hvad vi udgive den for at være. Alle ere vistnok bekjendte med, eller burde i alt Fald være det, at Abrahams Bog er en Del af det fjerde af Kirkens Hovedværker eller hellige Skrifter, nemlig „Den kostelige Perle“. Denne lille Bog bærer med Rette dette Navn, da den i Sandhed er en kostelig Perle. Den indeholder Moses' Syner om Jordens Tilblivelse og Dannelse, Menneskets Skabelse og Guds Handlemaade med sine Børn i Tidernes Morgen. Abrahams Bog er en inspireret Oversættelse af ældgamle Optegnelser, der ligesom Moses' Syner ere gjengivne til Menneskene i denne Tidernes Fyldes Husholdning, ikke saa meget for deres historiske Betydning, som fordi de indeholde mange store og vigtige Principper og Lærdomme, der ville oplyse vor Forstand og bevirke, at vi ved den Helligaands Vejledning kunne erhverve os forøget Kundskab om og Forstaaelse af Guds Rige og hans Kirkes Formaal og Opgave blandt Menneskenes Børn i disse Dage.

Den danske Udgave af „Den kostelige Perle“ er nøjagtig ligesom den engelske og er forsynet med de samme Henvisninger og Sidetal og den samme Versinddeling. Den sælges i to Indbindinger til henholdsvis 50 og 75 Øre, og vi anbefale alle Sidste-Dages Hellige, som ikke allerede have Bogen, at anskaffe sig den, indlemme den i deres Bogsamling og gjøre sig bekjendt med dens Indhold.

De af vore Søskende, som blot have aabnet denne Bog, ville udentvivl have lagt Mærke til tre mærkelige Illustrationer, som ere indsatte i Abrahams Bog og høre til denne. Disse Billeder ere tegnede Gjengivelser af Skrifttegn, som fandtes paa nogle af de Papyrusruller, hvorfra Abrahams Bog er oversat.

Det var heldigt, at disse Tegninger bleve udførte, thi de oprindelige Papyrusruller bleve tilintetgjorte ved en Ildebrand i Musæet i Chikago 1871. (Se „Skand. Stjerne“, 59. Aarg. Side 274.) Fra disse tre Tegninger kunne vi danne os en Forestilling om, hvad Slags Skrifttegn der fandtes paa dette Papyrus. Joseph Smith kaldte dem ægyptiske, og en Mand, som vil undersøge denne Bogs Troværdighed og Joseph Smiths Paastande, vil ganske naturligt stille det Spørgsmaal:

Ere disse Illustrationer virkelige Gjengivelser af ægyptiske Skrifttegn, eller ere de Fantasier og Humbug? Der er mange lærde Mænd i Verden, som ere bekjendte med det gamle ægyptiske Skriftsprog. Mange have brugt hele deres Tid og alle deres Evner — saa at sige viet deres Liv — til Studiet af dette gamle Folks Historie og Liv gjennem de Inskriptioner, som findes paa Bygninger, Mindesmærker og Papyrusruller.

Selv om Ægyptisk er et dødt Sprog, det vil sige et Sprog, som ikke mere tales af Mennesker, og hvis Skrifttegn eller Hieroglyffer kun vanskeligt kunne udtydes, saa kunne de dog, ved at kaste et Blik paa disse Billeder fra Abrahams Bog, strax se, om de ere ægte eller ej. Skulde det vise sig, at den lærde Verden var i Stand til at bevise, at de ikke havde noget med ægyptiske Skrifttegn at gjøre, da vilde dette være en vanskelig Hindring at komme udenom for den, der undersøger Bogens Ægthed. Men disse Tegninger ere ofte blevne undersøgte af de Lærde og erklærede for at være ægte ægyptiske Billeder og Skrifttegn.

Joseph Smith var altsaa i Besiddelse af virkelige ægyptiske Optegnelser, hvorfra han oversatte Abrahams Bog.

Spørgsmaalet er nu: Er hans Oversættelse rigtig? Indeholdt disse Papyrusruller i Virkeligheden en saadan Beretning som den, vi nu have i „Den kostelige Perle"? Dette Spørgsmaal kan ikke besvares ved at gaa til de oprindelige Papyrusruller, thi som ovenfor nævnt bleve de ødelagte ved en Ildebrand i det Musæum, i hvilket de vare anbragte; men vi kunne henvise til de tre Billeder og til den Forklaring eller Udtydning, som Joseph Smith giver af dem, og derved faa at vide, om Profetens Oversættelse har noget med Virkeligheden at gjøre. Disse Billeder ere ogsaa blevne videnskabeligt undersøgte og Udtydningen erklæret for at være tilnærmelsesvis rigtig, forsaavidt som det er muligt for Videnskaben at bedømme denne Sag. Som det altid gaar med saadanne gamle Skrifter, er der delte Meninger om deres Betydning. De Ægyptologer, som have underkastet Billederne fra Abrahams Bog en Undersøgelse, give hver især en mere eller mindre forskjellig Udtydning, og da de ikke kunne blive enige med hinanden indbyrdes, ere de det heller ikke med Joseph Smith, men Forskjellighederne saavelsom Overensstemmelserne ere af en saadan Art, at de bekræfte i Stedet for at omstøde Joseph Smiths Forklaring.

Grunden til, at vi henlede vore skandinaviske Søskendes Opmærksomhed paa disse Ting er, at dette Emne for Tiden er aktuelt hjemme i Zion paa Grund af, at en lille Bog fornylig er udkommen, som omhandler det. Den er skreven af Biskop F. S. Spalding og bærer Titlen: „Joseph Smith som Translatør". Biskop Spalding er en kjendt Mand i Utah, hvor han har opholdt sig i mange Aar som Over-

hovedet for den episkopale Kirke i Utah. Han er en meget retskaffen og frisindet Mand, der, uagtet han ikke sympathiserer med vor Religion, dog ikke har taget aabenlys Del i Udspredelsen af falske Rygter om Kirken eller har talt nedsættende om Mormonerne som et Folk. Naar han angriber vor Lære, gjør han det uden Bitterhed og Had. Vi ere vante til, at vore Venner, Præsterne, „afsløre" Mormonismen ved at dænge os til med alskens Løgn og beskylde os for alle de Daarligheder, som det er muligt at udtænke; men Biskop Spalding benytter intet af alt dette, men gaar aabenlyst og fordomsfrit til Værks. Derfor har hans Udtalelser Vægt, og naar de blive besvarede aabent og ærligt fra vor Side, da har et saadant Angreb og dets paafølgendr Svar en gavnlig og oplysende Indflydelse paa dem, som uden Fordomme undersøge Sagen fra begge Sider.

Han begynder med at sige, at „dersom Mormons Bog er sand, da er den, med Undtagelse af Bibelen, den vigtigste Bog i Verden". Endvidere siger han, at det er af største Vigtighed at faa oplyst, om de Paastande, vi gjøre med Hensyn til dens Fremkomst og Guddommelighed, ere sande. Vi lære jo, at den blev oversat af Joseph Smith formedelst Guds Gave eg Kraft fra Guldplader, fundne i Højen Cumorah. Biskop Spalding benægter tilsyneladende ikke, at Joseph Smith havde disse Plader, og at han oversatte fra dem, men han spørger: Oversatte han dem rigtigt? Da der ikke er nogen Mulighed for at besvare dette Spørgsmaal fra et videnskabeligt Standpunkt alene, eftersom de oprindelige Optegnelser ikke ere tilstede, og da de Skrifttegn, som de indeholdt, ere aldeles ukjendte af Nutidens Sprogforskere, saa henviser han til Abrahams Bog. Her have vi tre Tegninger af de Skrifttegn, hvorfra denne Bog er oversat, og de udgives for at være og ere ogsaa ægyptiske Hieroglyffer. Med disse Tegninger følger Joseph Smiths Oversættelse eller Fortolkning, og her have vi altsaa en Basis for Undersøgelsen. Biskop Spalding prøver nu paa at bevise, at Joseph Smiths Oversættelse af disse Billeder er fejlagtig, og som Autoritet for sin Paastand anfører han Navnene paa nogle af Verdens lærdeste Mænd paa Sprogforskningens Omraade, Doktorer og Professorer fra de store Universiteter i Oxford og London i England, i Berlin og München, i Chikago, New-York og Pensylvanien osv. Alle disse Lærde, ialt otte, have undersøgt disse Tegninger og givet deres Mening tilkjende om dem, og deres Forklaringer benyttes af Biskop Spalding som Bevis paa, at Joseph Smith ikke oversatte dem rigtigt. Dette leder ham til den Slutning, at Mormons Bog ogsaa er fejlagtigt oversat.

I nogle Artikler i Deseret News bliver dette Emne nærmere omtalt, og vi kunde ønske, at Pladsen tillod os at oversætte dem i deres Helhed. Vi maa imidlertid nøjes med i næste Nummer af „Stjernen" at give en sammentrængt Gjengivelse af disse Artiklers Indhold, og

deraf ville vi se, at dette lærde Angreb paa vore hellige Skrifter falder fuldstændig til Jorden uden at gjøre nogen Skade, men at det tværtimod forøger vor Tro og stadfæster vort Vidnesbyrd om Guddommeligheden af disse Bøger.

J. S. H.

Missionsnyheder.

Ankomst. Følgende Ældster ankom til Kjøbenhavn den første Januar for at virke som Missionærer i Skandinavien: Earl R. Sørensen, Axtell, Utah; Wilford L. Breinholt, Ephraim, Utah; Torval Hemmert, Blackfoot, Idaho; G. Archie Christensen, Brigham City, Utah, og Erastus H. Petersen, Manti, Utah.

Beskikkelser. Disse Brødre ere beskikkede til at arbejde i følgende Konferencer: Trondhjem: Earl R. Sørensen; Aalborg: Wilford L. Breinholt; Aarhus: Torval Hemmert; Bergen: J. Archie Christensen; Kristiania: Erastus H. Petersen.

Genealogi. Ældste Jens Jensen ankom sammen med ovennævnte Selskab til Kjøbenhavn og vil, ligesom under sit sidste længere Ophold i Danmark, beskjæftige sig med Indsamling af Slægtregistre og andet Arbejde i Genealogiens Interesse.

Forflyttelse. Ældste Ether Frederiksen, som har virket i Kristiania Konference i 20 Maaneder, er beskikket til at arbejde Resten af sin Missionstid i Kjøbenhavns Konference.

Christen M. Jensen er løst fra sin Stilling som Konferencepræsident i Aalborg med Tilladelse til at rejse til sit Hjem. Ældste James Chr. Bolander er beskikket til at indtage hans Plads. Ældsterne Charles C. Sørensen fra Trondhjem, Joseph C. Jensen fra Aalborg og James M. Jensen fra Aarhus ere ligeledes løste, og alle disse Brødre forlade Liverpool den 17. Januar med Dampskibet „Hesperian".

Missionærernes Æresliste for December 1912.

1. Skrifter uddelte.

1. P. W. Kjær, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren 1643
2. Sterling Madsen, Bergens Konf., Bergens Gren 1643

2. Bøger omsatte.

1. N. L. Hansen, Kjøbenhavns Konf., Holbæk Gren 84
2. Aug. Knebelau, Kjøbenhavns Konf., S. V. Sjællands Gren .. 69

3. Fremmedes Huse besøgte.

1. Niels Hansen, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren...... 1068
2. Peter W. Kjær, Kjøbenhavns Konf., Kjøbenhavns Gren.... 820

4. Evangeliske Samtaler.

1. Aug. Knebelau, Kjøbenhavns Konf., S. V. Sjællands Gren.. 95
2. Peter H. Jensen, Bergens Konf., Stavanger Gren........ 89

Det store Bud i Loven.

Af R. B. Summerhays i »Liahona«.

„Du skal elske Herren, din Gud, med hele dit Hjerte og med hele din Sjæl og med hele dit Sind. Dette er det store og første Bud. Men et andet er dette ligt: Du skal elske din Næste som dig selv."

Kjærlighed er det første store Bud — Kjærlighed til Gud og Mennesker. Ikke en tvungen Kjærlighed, der holder sig tilbage saa meget som muligt, men en utrættelig, uforbeholden Kjærlighed, som fylder Sjæl og Legeme med sin Varme, og som sætter al Kraft og alle Evner ind paa at gjøre Godt imod Andre og derved selv udvikles og forædles.

Det er Guds Villie, at vi skulle glemme os selv og hellige vort Liv i Guds og vore Medmenneskers Tjeneste. I dette store Bud blive alle Menneskets Tanker, Ord og Handlinger beskikkede til at hjælpe og gjøre Godt. Dersom det derfor skulde ske, at vi egenkjærligt gjøre os til Gode med Jordelivets kortvarige Fornøjelser, have vi saa ikke øvet Uret og undladt at bruge vore Evner paa den Maade, som vor himmelske Fader har befalet os?

„Du skal elske med hele dit Sind". Ja, ikke den mindste Smule af vor Aandskraft og Energi maa for et Øjeblik bortledes fra denne Gjerning, thi eftersom Aanden stadig er i Virksomhed, er den altid i Stand til at handle.

„Du skal elske med hele dit Hjerte". Dette Organ er aldrig stille og giver ikke Lejlighed til blot en midlertidig Tilsidesættelse af dette store Kjærlighedsbud.

Du skal elske; derfor skal du tjene, thi Kjærlighed er at tjene. Hvis vi maa tjene Andre saaledes, som vi tjene eller elske os selv, da har Herren sikkert indrettet det saaledes, at vi ogsaa kunne faa Lejlighed til at tjene os selv. Men hvorledes? Han har allerede bestemt, at hele vor Energi og Kraft skal benyttes i Guds og vore Medmenneskers Tjeneste; da imidlertid ikke blot en Del af vor Energi, men den hele er benyttet paa denne Maade, hvorledes kunne vi saa blive i Stand til at elske og tjene os selv?

Det er her, at Mennesker i Almindelighed tage fejl. I den Tro, at Kjærlighed betyder Overbærelse, og at det at elske vor Næste derfor

betyder at se igennem Fingre med hans Handlinger, have Mennesker haft Vanskelighed ved at „elske deres Fjender", thi at gjøre dette vilde bringe dem i Selskab med uvelkomne Gjæster, hvis uhøviske Optræden de maatte ignorere.

Herren har sagt, at det er hans Gjerning og Ære at „tilvejebringe Udødelighed og evigt Liv for Mennesket". Det er derfor utænkeligt, at han vilde befale sine Børn at gjøre Noget, som ikke var til deres Gavn, thi det vilde jo være at styrte dem i Ødelæggelse.

At elske er at gjøre Godt mod Alle. Det er ikke Uddeling af Gaver og Almisser, ejheller de andre veldædige Handlinger, som vi saa ofte udføre under Navnet Menneskekjærlighed.

Disse Ting ere nødvendige, og saa langt de række, opfylde de Befalingen, men foruden denne ydre Godgjørenhed og til Grund for denne ligger en Fordring af langt dybere Betydning, hvis Hensigt er at udvikle og forædle os selv, og uden hvilken det er umuligt at indkomme i vor himmelske Faders Rige.

Denne Fordring bestaar i at lægge hele vor Sjæl og Personlighed i Alt, hvad vi udføre for Andre, idet vi forestille os, at vi udføre det for os selv; derved vil vor Individualitet voxe og vor Selvbevidsthed udvikles. At tjene er at opbygge, at vejlede, at hjælpe — at lægge vor egen Personlighed og vore Ønsker i den Indflydelse, som vi søge at udøve paa vore Omgivelser, i de Handlinger, vi udføre, og i den Omsorg, vi udvise imod de Sjæle, der ere betroede til vor Varetægt, hvadenten det er som deres Forældre, deres Lærere eller deres daglige Omgangsfæller.

At udføre saadanne Handlinger er at tjene Gud; thi vi hjælpe derved til at udføre Guds Villie og Hensigter paa Jorden og vise paa den Maade vor Kjærlighed til Gud.

Vi tjene os selv ved i vort Væsen og vor Opførsel at udtrykke vore bedste Tanker paa en forstandig Maade, og intet Menneske kan kalde en Tanke sin egen, før den er bleven fremsat og udført. Enhver Tanke maa benyttes, gjøres til Handling, paa en eller anden Maade lægges for Dagen i en Andens Liv og Individualitet, før den fuldtud kan tilhøre den, hos hvem den er opstaaet.

Jeg hører: „Det er godt at bringe Blomster til de Syge". Tanken er der, og uagtet jeg selv aldrig har bragt Blomster til de Syge, saa siger jeg dog til en Ven: „Det er godt at bringe Blomster til de Syge". Vil jeg nogensinde glemme denne Tanke? Maaske, thi jeg har kun udtalt den. Ville dens Følger tabes? Nej, for jeg har gjort Godt imod min Ven ved at fortælle ham, at det er godt at bringe Blomster til de Syge. Hvad har jeg nu? Kun Bevidstheden om at have sagt: „Det er godt at bringe Blomster til de Syge". Jeg indser, at det er en god Handling, men tilbage er endnu den største Del — at gjøre Tanken til Handling.

Tilskyndet af det udtalte Ord af en Ven og af min egen Gjentagelse af det samme Ord gaar jeg ned i Haven og plukker nogle Blomster. Deres Skjønhed fortryller mig. En Følelse af, at Gud er nær, kommer over mig, thi jeg er ved at udføre noget Godt — jeg har begyndt paa at bringe Blomster til de Syge. Og jeg har faaet Øjnene op for endnu en Fordel ved at plante Blomster, thi mit Begreb om Blomster er udtrykt i min Have. Dersom Arrangementet er daarligt, giver det en Anden Lejlighed til at udvikle sig ved at vise mig et bedre; dersom det er godt, vil det være et Forbillede for Andre.

Jeg gaar ind i Sygeværelset; blidt og venligt lægger jeg Blomsterne i den Syges Haand, idet jeg med en Følelse af Haab og Tro opsender en Bøn for ham til Livets Herre, og jeg lægger Mærke til det straalende Smil, hører det svage Tak og ser den oplivende Indflydelse, som min Gave har foraarsaget. Nu veed jeg, at det er godt at bringe Blomster til de Syge; thi jeg har selv gjort det. Min Sjæl har følt Glæden over denne velgjørende Handling, og den har gjort et saadant Indtryk paa mig, at dersom en Anden skulde sige til mig: „Det er godt at bringe Blomster til de Syge", da vilde strax en Flod af Sollys og Glæde fylde min Sjæl; thi jeg har udført denne Handling og i fuldt Maal modtaget de himmelske Velsignelser, som en saadan Handling bringer.

Har jeg saa ikke gjort Godt; har jeg ikke elsket? Har jeg nu ikke opfyldt Budet: at elske min Næste som mig selv; har jeg ikke gjort imod ham, hvad jeg kunde ønske, at Nogen vilde gjøre mod mig i en lignende Stilling?

Hvem høster nu den største Fordel? Den Syge, som af en Vens Haand modtager nogle Blomster? Nej; thi medens de bragte ham et Øjebliks Solskin, føler han, at han skylder Giveren Taknemlighed. Blomsterne visne snart, og medens Erindringen om Gaven vedligeholdes, opstaar der i hans Bryst et Ønske om at gjøre ligesaa, og dette Ønske kan ikke tilfredsstilles, før han faar Lejlighed til at gjøre en lignende Handling.

Hvad har jeg modtaget? Jeg har ikke alene modtaget Glæden ved at give, set en Glædesstraale oplyse en Vens Ansigt, nydt alt det, som han har nydt, følt Blomsternes friske Duft ligesom han og i Virkeligheden haft lige saa megen Glæde af disse Blomster, som det er muligt for dem at give ham; men foruden dette har denne Handling gjort et uudsletteligt Indtryk paa min Sjæl, thi jeg har følt Velsignelsen og Sandheden af den Sætning: „Det er godt at bringe Blomster til de Syge". Denne herlige Lektie, denne vidunderlige Følelse af Glæde over at kunne give, dette store Skridt fremad er for evigt mit og kunde ikke have været det, hvis der ikke var Syge; thi da kunde jeg ikke have bragt dem Blomster.

Jeg har opbygget, thi jeg har hjulpet den Syge tilbage til Livet eller, dersom Livsvandringen var tilbagelagt, plantet en Følelse af Venskab i den Syges Bryst, der vil gjøre Dødens Komme mindre frygtindgydende.

Kan jeg paa anden Maade opbygge, vejlede og tjene? Jeg modtager et Kald til at gaa ud i Missionsmarken. Der vier jeg mit Liv til det Formaal at bringe Frelsens Budskab til de „Syge i Sjælen". Her komme de samme Følelser til Orde, og jeg gjør de samme Erfaringer som i Værelset hos den „legemligt Syge", men min Aand udvikles i en ny Retning.

Jeg har nu Lejlighed til at fremsætte Evangeliets Lærdomme saaledes, som jeg har modtaget dem af min Moder, Fader, Søndagsskolelærer og Alle, som have hjulpet mig i mine Bestræbelser efter at samle Kundskab. Nu veed jeg, at det er godt at bringe Evangeliet til de „aandeligt Syge", for jeg har erfaret og følt den intellektuelle Udvikling, som følger med en forstandig og oprigtig Forkyndelse af evige Sandheder.

Disse Sandheder ere komne til mig gjennem de forskjellige Personer som ovenfor nævnt, og derved have min Fader, Moder, Søndagsskolelærer og Andre haft Lejlighed til at udvikles, og jeg har haft Lejlighed til at udvikles formedelst de „aandeligt Syge".

I mangfoldige andre af Livets Forhold kunne disse Egenskaber ytre sig. Jeg erfarer, at en „Fjende" er i Nød, og jeg iler ham til Hjælp. Hvad ser jeg? Jeg ser et Menneske, som før vilde skade mig, vende sig mod mig i Ærbødighed. Hans Ansigtsudtryk forandres. Han føler, at han har gjort mig Uret. Han tilgiver og glemmer, og jeg har modtaget en aandelig Kraft, som vil bære Frugt, og som jeg ikke kunde have erhvervet paa anden Maade end ved at gjøre Godt mod en „Fjende".

Saaledes ere vi knyttede til hinanden i alle Livets Forhold, og uden at være eet indbyrdes kunne vi ikke udvikles. Derfor har Herren sagt: „Dersom I ikke ere eet, ere I ikke mine". Vi kunne ikke være hans uden at vie vort Liv til Andres Tjeneste, thi for at være hans maa vi blive ligesom han, og han er det, han er, fordi han i Skabelsen udfoldede og udtrykte sine Egenskaber, og denne Skabelse indbefatter Mennesket.

Dersom jeg derfor har Tro nok paa Gud til at gjøre Godt mod mine Medmennesker, da elsker jeg ham; thi „naar I ere i eders Medmenneskers Tjeneste, ere I ikkun i eders Guds Tjeneste" (Mosiah 2:17). Det er derfor umuligt for mig at udvikles, dersom jeg ikke holder disse to store Bud; thi al god Gjerning er Kjærlighed. Al Kjærlighed er Udvikling, og Udvikling bestaar i at have en sand Kundskab om Gud og hans Villie, hvilken Kundskab er det evige Liv, den største af alle

Gaver, thi „dette er det evige Liv, at de kjende dig, den eneste sande Gud, og den, du udsendte, Jesus Kristus“.

At elske Gud er at gjøre Godt mod vore Medmennesker, hvorved vi selv udvikles, og er den eneste Maade, hvorpaa vi kunne indkomme i Guds Rige, opfylde vor Skabelses Maal og modtage en Fylde af Glæde.

Dødsfald.

Ældste Peter Christensen afgik ved Døden i sit Hjem i Midvale i Salt Lake County Torsdag den 12. December 1912, af et Slagtilfælde. Begravelsen fandt Sted fra Midvale Forsamlingshus den 16 December. Peter Christensen blev født i Volstrup, Hjørring Amt, 10. Februar 1845 og forenede sig med Kirken i 1871 samt virkede som Lokal-Missionær indtil sin Emigration i 1873. I 1882—84 og 1900—02 virkede han som Missionær i Aalborg Konference og præsiderede en Del af Tiden over Kjøbenhavns Konference. Hans første Hustru døde for faa Aar siden, men hans nuværende Hustru og flere voxne Børn overleve ham.

Missionærernes Rapport for December 1912.

Konferencepræsident	Konference	Antal Missionærer	Skrifter omsatte	Bøger omsatte	Fremmedes Hjem besøgte	Evangeliske Samtaler	Møder afholdte	Døbte	Ordinerede	Børn velsignede
Christen M. Jensen	Aalborg	11	3789	44	1419	312	44	5		3
Peter H. Sørensen	Aarhus*)									
Henry A. Bjorkman	Kjøbenhavn	16	8100	312	4090	333	115	1	1	2
Hyrum D. Jensen	Bergen	14	6556	249	2933	578	84	4		
C. M. Nielsen	Kristiania	19	6158	134	1879	476	111	7	3	
Jesse H. Nielsen	Trondhjem	8	714	87	318	178	45	4		6
Totalsum for Missionen		68	25317	826	10639	1877	399	21	4	11

* Rapporten fra Aarhus var endnu ikke modtaget, da Bladet gik i Trykken.

Indhold:

Udgivet og forlagt af Martin Christophersen, Korsgade 11, Kjøbenhavn N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).